

хранихме. Ей толкова, колкото Митка бѣше.

— Колкото мене ли дѣдо?

— Колкото тебе.

Митко все се обажда, кога разправя дѣдо. Само чака да му споменатъ името, за да се разбърбори.

— Питаме го за майка му, за татко му, не можа да ни каже кжде сѣ ги отвлѣкли сѣрбитѣ. Единъ отъ другаритѣ ни рече да се пошегува и го запита: „Ти, Ванко — Ванко се казваше момчето — ти, българче ли си или си сръбче?“ Очичкитѣ на Ванко свѣтнаха ей като тѣзи вжгленчета.

Дѣдо посочи вжгленчетата въ огнището.

— Ами ти, запита го Ванко, какъвъ си?

— Азъ съмъ български войникъ — отговори другаря ми — на, не видишъ ли, всички тука сме български войници. На Ванко очичкитѣ се разпалваха все повече, нищо, че бѣше малъкъ като тебе, Митко.

— И мойтѣ очички се палятъ, дѣдо!

Пакъ се обажда Митко.

— Стига, Митко, кога разправя дѣдо, да мълчишъ!

Смушкаме го другитѣ, защото бързахме да чуемъ какво е станало по-нататъкъ съ Ванко.

— Ванко — продължи да разправя дѣдо — сви ржчички и посочи съ малкото си прѣстенце къмъ устничкитѣ си:

— Мама ми е казала, пита ли ме нѣкой, да казвамъ съ устничкитѣ си, че съмъ сръбче, но тука — сви Ванко юмруче и го постави на малкото си сърдчице — азъ съмъ българче!

— Браво, Ванко! — извикаха войницитѣ и почнаха да му даватъ подарѣци, кой каквото намѣръше изъ джеба си.

Този пътъ азъ не се сдържахъ и прекъснахъ дѣда:

— Дѣдо, азъ пъкъ и съ устничкитѣ си не бихъ имъ казалъ, че съмъ сръбче, тъй да знаешъ!

— И азъ, дѣдо! — извика Стефко, другиятъ ми братъ.

— И азъ, дѣдо! — обади се и Митко.

